

[Glistrup]

end den er i øjeblikket, men den bliver i al-
lerhøjeste grad lavet om. Det må hr. Anders
Poulsen sikkert erkende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behand-
ling
vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til
skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør
indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det
som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 131:

*Forslag til lov om ændring af lov om inve-
steringsfonds.*

Af Lykketoft (S) m.fl.

(Fremsat 28/1 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

**Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foi-
ghel):**

Socialdemokratiet har fremsat forslag om
bl.a. en ophævelse af adgangen til henlæggel-
se til investeringsfonds fra 1983.

Dette forslag er ligesom de andre forslag,
vi har diskuteret i dag, fremprovokeret – så-
dan må jeg forstå det – af den energiske an-
noncekampagne, der op mod årsskiftet blev
gennemført med henblik på salg af anparter i
leasinginteressentskaber. Vi har flere gange
været inde på det emne i dag, men jeg vil
gerne af hensyn til den historiske konstate-
ring sige, at der i regeringen ingen sympati er
for de meget pågående forsøg, der har været
gjort her ved årsskiftet på at lave rent skatte-
tekniske transaktioner, som blot og udeluk-
kende har til formål at nedbringe skatten for
en række personer, uden at disse transaktio-
ner samtidig virker fremmende for aktivite-
ten i erhvervslivet ved f.eks. at gavne beskæf-
tigelsen.

Med hensyn til det lovforslag, der her er
tale om, så består det af 3 dele. Under punkt
1 foreslås, at henlæggelser til investerings-
fonds sidste gang kan foretages i indkomst-
året 1982, med andre ord, at investerings-
fondsloven foreslås ophævet.

I den forbindelse – og det er jo interessant
– henviser forslagsstillerne til, at investerings-
fonds blev indført i 1957 med den begrundel-
se, at de dengang nye afskrivningsregler ikke
gav ret til at afskrive efter genanskaffelses-
princippet, men at vi nu med gennemførelsen
af pristalsregulering af afskrivningsgrundlag-
et i realiteten har indført et genanskaffel-
sesprincip. Det var jo det interessante argu-
ment, da min forgænger, hr. Lykketoft, ind-
førte pristalsregulering af afskrivningsgrund-
laget uden dengang at stille forslag om op-
hævelse af loven om investeringsfonds.

Den begrundelse, der er nævnt, at man
ikke i sin tid, da man lavede loven om inve-
steringsfonds, kunne anvende pristalsregule-
ring af afskrivningsgrundlaget, er jo kun én
begrundelse, der er også andre. Der er bl.a.
den meget centrale begrundelse, at man ved
henlæggelse til investeringsfonds kan sikre
ikke blot genanskaffelse af det eksisterende
kapitalapparat, efterhånden som det bliver
udtjent, man kan også forberede sig ikke blot
på genanskaffelser, men på nyanskaffelser,
moderniseringer, inddragelse af ny teknik
m.v. Navnlig i virksomheder, der kræver me-
get kapital i produktionsapparatet, har inve-
steringsfondsloven vist sig ikke blot at være
til ganske overordentlig nytte, den har sim-
pelt hen været forudsætningen for, at de
kunne bevare et teknisk niveau, som gjorde
disse virksomheder til konkurrencedygtige
arbejdspladser sammenlignet med udenland-
ske virksomheder.

Et andet formål med investeringsfondslo-
ven var at adskille den direkte sammenhæng
mellem den skattemæssige afskrivning og
den faktiske anskaffelse af investeringsgoder.
De erhvervsdrivende blev herved befriet for
den tilskyndelse, som vi også har set at der
kunne være til at anskaffe et investeringsgo-
de blot for at skaffe sig en afskrivningsmu-
lighed, uden at der nødvendigvis var økono-
misk og produktionsmæssig begrundelse for
at anskaffe det pågældende gode på dette
tidspunkt. Ingen af de 2 formål, jeg har
nævnt her, er tilgodeset ved at lave pristals-
regulering af afskrivningsgrundlaget.

[Ministeren for skatter og afgifter]

I argumentationen for at afskaffe henlæggelser til investeringsfonds anfører forslagsstillerne, at der samtidig skal gennemføres en række forbedringer og forenklinger af afskrivningsloven. Jeg er helt enig i, at afskrivningsloven skal forbedres og forenkles, og regeringen har da også fremsat visse forslag herom. En mere omfattende ændring af afskrivningsloven vil kræve et gennemgribende og grundigt forarbejde. Jeg mener ikke, at forslagsstillernes tanker om ændringer i afskrivningsloven med rimelighed kan begrunde, at vi nu skulle afskaffe muligheden for at henlægge til investeringsfonds.

Den anden del af socialdemokratiets lovforslag går ud på, at aktiver omfattet af § 6 A i bekendtgørelsen af 1982 om skattemæssige afskrivninger ikke kan forlodsafskrives i videre omfang, end de ville kunne afskrives efter den pågældende lovbekendtgørelse.

Det må jeg tilstå at jeg har haft meget svært ved at forstå. Hvis jeg har forstået det rigtigt, så går det ud på, at den overgrænse for afskrivning på automobiler, der i den gældende afskrivningslov er fastsat til et grundbeløb på 78.400 kr., skal fastholdes for fremtidige forlodsafskrivinger i henhold til investeringsfondsloven, selv om afskrivningsgrænsen i loven ændres eller eventuelt helt bortfalder. Det er muligt, at jeg skyde skylden herfor på formuleringen af forslaget.

Hvis jeg – hvad jeg egentlig tror – har forstået det rigtigt, så finder jeg, at der sker en meget uheldig komplicering af afskrivningsområdet, hvis vi nu skal til at arbejde med forskellige afskrivningsregler i afskrivningsloven og investeringsfondsloven. Der må i hvert fald være tid nok til at diskutere den idé, den dag der måtte ligge et konkret forslag om at ændre eller afskaffe den omtalte overgrænse for afskrivninger på erhvervmæssigt benyttede biler.

Endelig er der nr. 3 i lovforslaget, der går ud på at begrænse adgangen til at anvende investeringsfondsmidler uden for hovederhverv. Forslagsstillerne erkender selv i bemærkningerne, at formuleringen kan give anledning til grænsedragingsproblemer, og de erklærer sig åbne over for at diskutere bestemmelsens nærmere udformning.

Det interessanteste i forslaget er det afsnit i bemærkningerne, hvor forslagsstillerne siger, at de vil gå ind for at ophæve en række

urimeligheder for erhvervslivet rundt om i skattelovgivningen. Jeg er enig i, at disse urimeligheder skal ophæves. Det, der er mit spørgsmål, er: hvor skal man få pengene fra til det? Det er ikke sådan, at der kommer penge frem, fordi man kunne tænke sig at afskrive investeringsfondsloven. Der kommer jo ingen penge frem.

Hvis investeringsfondsloven afskrives, så må man for det første sige, at cirka halvdelen af dem, der benytter investeringsfondsloven, vil gøre nøjagtig det, man gjorde, før man havde loven, nemlig købe nogle aktiver på et tidspunkt, hvor der produktionsmæssigt ikke er grundlag for at afskrive de pågældende aktiver. Det vil med andre ord sige, at vi ikke får noget provenu af den del af det.

For den anden gruppes vedkommende, som altså ikke vil foretage nogen afskrivninger, kommer der heller ikke noget provenu frem, for investeringsfondsloven betyder ikke, at folk får et statstilskud. Det er kun et spørgsmål om at forskyde perioden for investeringen, for afskrivningen. Det vil med andre ord sige, at der er intet provenu i at afskrive investeringsfondsloven.

Hvis jeg skal forstå socialdemokratiets bemærkninger om at ville være med til at rydde op i denne lovgivning, der plager vores erhvervsliv på det skattemæssige område, og som plager vores ligningsmyndigheder, og få de værste urimeligheder væk sådan, at socialdemokratiet også vil være med til at skaffe de fornødne penge hertil, ja, så vil jeg da meget, meget gerne samarbejde med socialdemokratiet om denne del af lovgivningen.

Stavad (S):

Jeg har den indledende kommentar, at da der efter ministerens konstatering ikke er noget provenu for statskassen i det her, så må man helt pr. automatik kunne drage den modsatte konklusion, nemlig at der heller ikke er noget provenu heri for erhvervslivet. Det må være logisk. Hvis ikke staten taber noget, ja, så kan erhvervslivet heller ikke få noget. Der er jo to parter i det: staten og erhvervslivet.

Må jeg sige om forslaget, at det jo hænger sammen med de to foregående forslag. Som ministeren allerede har sagt, fik den socialdemokratiske regering i forrige folketingssamling gennemført nye, indekserede afskriv-

[Stavad]

ningsregler, som i realiteten betyder, at køb af aktiver foretaget efter 1. januar 1982 nu afskrives efter genanskaffelsesprincippet. Med disse ændrede afskrivningsregler faldd den hidtidige begrundelse for loven om investeringsfonds væk.

I den forbindelse blev der lavet visse begrænsninger i loven, dog ikke i et sådant omfang, at den utilsigtede brug eller, for at sige det mere direkte, misbruget blev forhindret. Jeg tror, at alle må erkende, også skatteministeren – om ikke andet så i sit lønkammer – at investeringsfondsloven misbruges i forhold til de intentioner, et folketingsflertal har og hele tiden har haft med loven. Jeg kan bare nævne de mange leasingarrangementer, der er gennemført i de seneste måneder. Det har ikke først og fremmest været nye maskiner, nyt produktionsudstyr eller i det hele taget nye investeringer. Der har i langt højere grad været tale om maskiner, produktionsudstyr, skibe, som er blevet stående, hvor de hele tiden har stået, eller har sejlet, hvor de altid har sejlet. Som eksempel kan nævnes landbrugets forædlingsvirksomheder, som i 1982 – i henhold til et svar, jeg har fået fra landbrugsministeren – har lavet transaktioner for ca. 300 mill. kr. af denne karakter: ikke nye investeringer, ikke flere arbejdspladser, ingen større produktion, men først og fremmest skattetænkning eller skatteundvigelse.

Det er bl.a. på den baggrund, socialdemokratiet foreslår, at de allerede indestående investeringsfondsmidler – det drejer sig om adskillige milliarder kroner – kan bruges som hidtil, når investering foretages i den pågældendes hovederhverv. Er der derimod tale om bierhverv, f.eks. leasingkontrakter, så kan man ikke forlods afskrive et større beløb, end der rent faktisk indskydes i foretagendet. Med andre ord: der kan ikke fremover laves arrangementer, hvor man står tilbage med et betydeligt kontantbeløb som følge af en skattebesparelse.

Med hensyn til fremtidige indskud har vi ikke ment det rimeligt bare at lave nye begrænsninger, som dyrt betalte skatteekspertes så kan sætte sig til at omgå med nye endnu mere udviklede transaktioner. Derfor har vi valgt i lovforslaget at ophæve retten til fremtidige indskud på investeringsfonds.

I stedet foreslår vi, at de sparede midler anvendes på at forbedre afskrivningsregler på områder, hvor vi har sikkerhed for, at

pengene anvendes til aktive investeringer og ikke til skattespekulation, til gavn for beskæftigelse, produktion og konkurrenceevne. Vi foreslår forbedrede forskudsafskrivningsregler, som har det samme formål som investeringsfondsordningen, forbedrede bygningssafskrivninger for nyopførte erhvervsbygninger, fuld afskrivning for maskiner og driftsmidler i anskaffelsesåret, ændrede og mere håndterlige regler for personbiler, der benyttes erhvervsmæssigt, forhøjelse af beløbsgrænsen for straksafskrivninger og endelig en hurtigere sammenlægning af den ikkeindekserede afskrivningssaldo og saldoen for nye aktiver købt efter 1. januar 1982.

Der er altså ikke, som nogle sikkert vil udlægge det og ministeren allerede har gjort et forsøg på at udlægge det, tale om at tage noget fra erhvervslivet, tværtimod. Vi vil sikre, at midlerne kommer det egentlige og aktive erhvervsliv til gavn, ikke højtlønnede skattespekulanter.

Folketinget, erhvervslivet, ja, hele samfundet kan ikke være tjent med, at regler misbruges og kombineres med det ene formål at undgå beskatning. Det er vores opgave som politikere at imødegå den slags tendenser. Jeg håber, at et flertal her i tinget seriøst vil tage opgaven op, så vi i fællesskab kan skabe bedre regler og dermed grundlag for større tillid i befolkningen. Det tror jeg der er grund til, ikke mindst når vi taler skatte spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

I sine indledende bemærkninger afslørede den socialdemokratiske ordfører i to sætninger, hvorfor vi har fået den store arbejdsløshed, den store gældsætning osv. på grund af socialdemokratiets indflydelse i den sidste snes år.

Det blev sagt, at hvis staten ikke taber noget, så kan erhvervslivet heller ikke vinde noget. Ja men det er i den grad så bundforkeert, som noget kan være. Hvis erhvervslivet har det godt, har staten det godt, og hvis erhvervslivet taber, så taber staten, og hvis erhvervslivet vinder, så vinder staten. Derfor gælder det om at indrette vores lovgivning således, at erhvervslivet får lov til at gå for fuldt drøn deruda'. På den måde vil staten også tjene mest muligt. Det er det, man med

[Glistrup]

den misundelseslinje, der gik igennem hr. Stavads indlæg, fuldstændig får dæmpet ned, således at erhvervslivet går nedenunder og hjem og der kommer flere arbejdsløse og der bliver mere gældsætning. Hr. Stavad er så frygtelig loren over for det egentlige aktive erhvervsliv, det, der skal fungere. Hver gang der kommer en tandlæge eller en revisor eller en anden og vil give en håndsækning til erhvervslivet, så det kan klare sig bedre, så skal det afslås.

Vi skal være glade for alle, der vil hjælpe erhvervslivet med at komme i gang, og derfor er dette forslag prototypen på, hvordan socialdemokratiet dræber Danmark.

Gammelgaard (KF):

Her har vi så det næste led i det socialdemokratiske felttog. Her må man også spørge: hvorfor fremsatte hr. Lykkesoft ikke dette forslag, medens han var minister? Her bruges det oven i købet som begrundelse, at vi har fået gennemført pristalsregulering af afskrivningsgrundlaget og dermed i realiteten har fået indført genanskaffelsesprincippet. Det skete jo i foråret 1982. Hvorfor fremsatte hr. Lykkesoft som skatteminister ikke dette forslag på det tidspunkt i stedet for at komme med det nu, 16 dage efter at SF har fremsat sit forslag om ophævelse af etableringskonto-loven? Hvorfor skal socialdemokratiet dog hele tiden trække i SFs fodspor? Men det er altså den skattepolitiske linje, man har valgt, forstår vi.

Det konservative folkeparti må afvise det foreliggende lovforslag. Vi finder, at investeringsfondsloven bidrager til at skaffe risikovillig kapital frem til investeringer i erhvervslivet på en god måde, og derfor ønsker vi denne orden opretholdt. Vi vil ikke være med til utilsigtet anvendelse, til misbrug, til fiduser, og det undersøger vi, som vi tidligere har sagt det, i det nedsatte udvalg, som vi med interesse ser hen til kommer med sin betænkning meget hurtigt. Derefter vil vi tage de fornødne initiativer fra regeringens side.

I øvrigt vil jeg sige, at når man bruger som yderligere argument, at man vil gennemføre forbedringer af afskrivningsloven samtidig med dette, så kan jeg ikke se, hvad de to ting egentlig har med hinanden at gøre. Jeg kan ikke forstå, at forslagsstillernes tanker

om ændringer af afskrivningsloven med rimelighed kan begrunde, at vi skulle afskaffe muligheden for henlæggelser til investeringsfond, som for mange erhvervsdrivende er en virkelig god måde at skaffe kapital til deres virksomhed på.

Hvad angår det, man kommer med i nr. 2 i forslaget, bliver der tale om en kompliceret af hele området, der bliver ikke tale om nogen forenkling. Også af den grund må vi afvise denne del af forslaget.

Det gælder også den tredje del, hvor der vil opstå nye, som ministeren sagde, grænse-dragingsproblemer. Der vil blive tale om en yderligere gøren skattelovgivning indviklet, og det er vi ikke interesseret i. Vi afviser også dette socialdemokratiske forslag.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg forstår udmærket, at omstillingen fra at være opposition til at være regeringsparti kan være vanskelig.

Hr. Gammelgaard spørger, hvad forslaget om ophævelse af investeringsfondsloven har at gøre med væsentligt forbedrede afskrivningsregler, som har nogle provenumæssige konsekvenser for statskassen. Jeg husker udmærket sidste år, hvor vi talte om afskrivningslov, hvor vi talte om mange andre lovforslag, at hr. Gammelgaard stillede en lang række forslag, som har langtrækkende provenumæssige konsekvenser. Jeg troede, at hr. Gammelgaard efter at være blevet ordfører for et regeringsparti var nået til den erkendelse, at statskassen har brug for penge. Hvis man ønsker at have en merudgift eller en mindreindtægt, ja, så er der visse begrundelser for, at man forsøger at få balance i de ting. Der er sammenhængen. Sammenhængen er derudover ganske god, fordi vi sikrer, at midler, som i dag bruges til skattetækning, i skattespekulationsejemed, i stedet for anvendes i det aktive erhvervsliv til målrettede investeringer. Der er sammenhængen, hr. Gammelgaard!

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Lad os blive ved det principielle. Vi er helt enige i, at afskrivningsloven skal forbedres og forenkles. Det har vi også allerede fremsat

[Gammelgaard]

forslag om. Men det, at man forbedrer afskrivningsloven, kan da ikke begrunde, at man samtidig ophæver investeringsfondsloven. Der kan vi ikke se nogen sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg er godt klar over, at hr. Gammelgaard ikke kan se, at det, når vi taler om erhvervslivet, har nogen provenumæssig betydning. Det ville glæde mig, om hr. Gammelgaard kunne overbevise f. eks sine kolleger fra det konservative folkeparti i socialudvalget og i arbejdsmarkedsudvalget om, at de samme betragtninger gør sig gældende dér. Der har man talt om misbrug og utilsigtede virkninger af forskellig lovgivning på nogle områder, hvor vi andre i hvert fald ikke har kunnet se noget misbrug eller nogen utilsigtede virkninger. Men her, hvor vi kan dokumentere klart og tydeligt, at vi ikke får én eneste arbejdsplads mere, at vi ikke får én eneste produktion mere for nogle ret væsentlige statsmidler, mener hr. Gammelgaard ikke, at der er nogen grund til at tale om utilsigtede virkninger og at lave nogle begrænsninger.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Jeg vil gerne understrege, det har jeg sagt adskillige gange i dagens løb, at »misbrug«, som socialdemokratiet kalder det – den betegnelse bruger man jo, selv om det ligger inden for lovgivningens rammer – og utilsigtede virkninger, sådan vil jeg hellere betegne det, altså f. eks. visse leasingarrangementer, som er aktuelle i forbindelse med denne lovgivning, ønsker vi ikke fra konservativ side, og derfor er det udvalg blevet nedsat, som skatteministeren har refereret til. Derom kan der ikke herske nogen tvivl. Vi vil ikke være med til fup og fiduser. Men hvorfor skulle man samtidig afskaffe hele den lovgivning, som er medvirkende til at fremskaffe betydelig mere risikovillig kapital til erhvervslivet, end man ellers får? Dér svigter simpelt hen sammenhængen i den socialdemokratiske tankegang. Der er ingen tvivl om, at hvis vi skal have gang i erhvervslivet igen, så må man følge den konservative tankegang.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi går nu igen tilbage til talerrækken.

Anders Poulsen (V):

Dette lovforslag er også en mærkelig blanding af socialdemokratisk skidt og kanel. Man siger, at man vil forenkle, men samtidig indrømmer man i bemærkningerne til lovforslaget, at man komplicerer.

Man ønsker fra socialdemokratisk side at fremstille sig selv i disse uger i massemedierne som dem, der advarer imod besparelser og i stedet anviser investeringer til gavn for produktion og beskæftigelse. Og så møder man op her med et forslag om at ophæve investeringsfondsloven, samtidig med at man tidligere på dagen har meddelt, at man sammen med SF vil ophæve etableringskontoloven. Det er en politik, der ikke er sammenhæng i. Det er en politik uden mening i.

Jeg må sige helt klart, at venstre afviser, navnlig med de nuværende økonomiske forudsætninger i dette samfund, at drøfte ophævelse af investeringsfondsloven.

Den del af forslaget, der går ud på, at erhvervsmæssige personbiler kun kan forlodsafskrives op til den nuværende 78.400 kr.s grænse, selv om denne beløbsgrænse i andre afskrivningsmæssige sammenhænge bliver ændret, er en ganske unødigt komplikation.

Forslaget om at begrænse investeringsfondsmedlernes anvendelse uden for skatteydernes hovederhverv medfører nogle besværlige og mærkværdige afgrænsningsproblemer, men jeg vil dog ikke afvise, at vi bør se nærmere på denne del af forslaget. Jeg vil, som jeg nogle gange tidligere har gjort i dagens løb, henvise til det udvalg, der er nedsat af skatte- og afgiftsministeren.

Alt i alt må jeg sige, at de stillede forslag er meget lidt konstruktive, i hvert fald i den byttehandel, som socialdemokratiet i sine bemærkninger til lovforslaget lægger op til. De ikke foreslåede, men i bemærkningerne nævnte elementer er alle velkendte. Jeg vil godt sige, at der mangler nogle ganske væsentlige elementer i bemærkningerne, der mangler nogle ganske væsentlige ting i det, man lægger op til som byttehandelsobjekter. Der mangler eksempelvis en lempelse af genvundne afskrivningers beskatning på bygninger.

Jeg må på venstres vegne afvise det fremsatte lovforslag.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg synes, jeg kan erindre, at hr. Gammelgaard har siddet så længe i skatte- og afgiftsudvalget, at han f. eks. inden for et halvt år har stemt på to forskellige måder vedrørende afgifter, så der er altså ikke kun tale om nogle, der råder bod på undladelsens synder, efter at de er kommet i opposition. Der er også tale om nogle, der, efter at de er kommet i regering, stemmer direkte modsat af, hvad de gjorde før. Og sådan kan man jo blive ved.

Jeg synes, at forslaget i sin essens er meget positivt og selvfølgelig hænger meget sammen med forslaget om ophævelse af etableringskontoloven. Jeg vil derfor mest beskæftige mig med de afledede virkninger, socialdemokratiet forestiller sig der skal være af denne lov.

Jeg kan forstå, at en af hovedbegrundelserne skulle være, at det skulle blive lettere gennemskueligt, det skulle blive en forenkling. Derfor vil jeg godt spørge, hvilken forenkling der ligger i at nedsætte grænsen for, hvor store investeringer der kan give forskudsafskrivninger. Hvilke forenklinger ligger der i at øge afskrivningsmulighederne for erhvervsbygninger? Hvilke forenklinger ligger der i en forhøjelse af procenten for førstegangsafskrivninger? Og hvilke forenklinger ligger der i, at overgrænsen for at afskrive erhvervs køretøjer fjernes, men bibeholdes ved forskudsafskrivninger? Det eneste, jeg kan se en forenkling i, er det sidste, under punkt 6 i bemærkningerne nævnte, hvor man foreslår afskrivningerne samlet i én lov. Det kan jeg se er en forenkling, det andet forstår jeg ikke skulle være en forenkling af afskrivningsloven. Det er måske mere et udtryk for, at man tager noget med den ene hånd og deler noget ud med den anden.

Det har ikke været nævnt, om forslaget skal være neutralt over for statskassen. Det mener vi i SF ikke det skal være. Da det netop handler om, at der har fundet ret store misbrug eller uhensigtsmæssige brug sted, må dette forslag bevirke, at der kommer flere penge i statskassen. Om nogle af de penge, der har været anvendt til det, loven egentlig havde som formål, skal deles ud med den anden hånd, kan vi diskutere i udvalget, men dette skal bevirke en indkomst for staten.

Glistrup (FP):

Det danske samfunds hovedbehov i øjeblikket er, at dansk erhvervsliv hurtigst muligt ser at få skaffet arbejdspladser til flest muligt af de 800.000 mennesker, der er u- eller fejlbeskæftigede i samfundet, som det er i øjeblikket. Det skal gøres på en sådan måde, at det bliver internationalt konkurrencedygtigt og vi kan bevare vore gode livsvilkår. Det vil sige, at man i den overgangsperiode, der er i erhvervsøkonomien i øjeblikket, skal til at foretage nogle meget, meget store tekniske anskaffelser, der er tilpasset alle de nye gennembrud, der er på teknikens område, hvad enten det er bredbåndnet eller det er chipsene, der vinder frem, eller der er tale om udviklingen inden for kemikalie- og medicinalindustrien eller de hundredvis af andre steder, hvor kæmpestore investeringer som følge af den forrygende hurtige udvikling er påkrævet.

Det, der gør det vældig svært at være erhvervsmand i vore dage, er, at det er så svært at få fastslået, hvornår det rigtige tidspunkt at investere er. Kommer man for tidligt, risikerer man at putte et halvt hundrede millioner kroner i et eller andet, som viser sig at være teknisk forældet og alt for dyrt i løbet af et par år. Kommer man for sent, så har man uhjælpelig tabt kampen til den japanske industri, eller hvad der nu ellers er tale om.

Derfor er der et behov som aldrig før i Danmarkshistorien for, at der kan opspares i investeringsfonds, således at man har investeringsfonds til rådighed og kan træde ind og foretage storanskaffelsen lige præcis på det tidspunkt, hvor man bedømmer, at nu er tiden inde. Om de, der har henlagt til investeringsfonds, er prokuratorer eller departementschefer, som har haft et eller andet selvstændigt erhverv ved siden af, eller det er folk, som har drevet en eller anden virksomhed, og som derigennem bliver ejere af anparter, eller det er virksomheden som sådan, der har erhvervet de fornødne midler, er i og for sig samfundsøkonomisk forholdsvis underordnet.

At ejendomsretten bliver spredt, kan have mange dårlige sider og mange ulemper, hvad vi jo ved fra vore mange debatter om økonomisk demokrati, men det er bare så umådeligt vigtigt for dansk erhvervsliv, at det får de rigtige investeringer, så selv om man får

[Glistrup]

spredt ejendomsretten ud over en lang række og dermed mindre effektive erhvervsledelser, må vi tage den ulempe med. Vi kan nu engang kun få de fornødne midler skrabet sammen i det lille Danmark ved, at der i et land, der anvender så høje beskatningsprocenter, som vi gør, er adgang til at foretage skattefrie henlæggelser til investeringsfonds. Derfor er det på et meget, meget ulykkeligt tidspunkt for den, der ønsker fortsat god beskæftigelse her i landet, man nu rejser spørgsmålet om at afskaffe investeringsfondsmuligheden.

Når man kommer og siger: ja men vi kan ikke lide fup og fiduser og misbrug, og hvad man nu ellers udruster det med, så er det jo bare, fordi man ligger på maven for journalister ved Aktuelt eller Ekstra Bladet, eller hvem hr. Gammelgaard nu bygger på, når han begynder og slutter med at fastslå, at det konservative folkeparti går imod enhver form for fup og fiduser og misbrug, eller hvad der nu ellers blev sagt. Det er fuldstændig tomme ord. Det afgørende er, at en femhundredkroneseddel er en femhundredkroneseddel anvendt til investering. Om den kommer fra én, der har den pågældende virksomhed med f. eks. at bygge et eller andet inden for Chr. Rovsings område, eller hvad der nu er tale om, eller det er én, der har været træskomager, eller hvad han kan have været, er så inderlig ligeegyldigt, bare vi kan få reserveret de fornødne midler til investeringer i erhvervslivet.

Det er direkte sørgeligt at se det, socialdemokratiet vil have med »skomager, bliv ved din læst«, det hovederhvervskrav, man stiller i nr. 3 i det fremsatte forslag. Det er kun lykkeligt og godt, at vi alle sammen kommer til at beskæftige os uden for vort egentlige fagområde, at vi begynder at få interesse for det. Jeg har ned igennem tiden set, hvad der har haft betydning for dansk skibsfart og for forståelsen for dansk skibsfarts forhold: folk, der normalt var rigtige landkrabber, blev partsredere, kommanditister osv. Det er virkelig menneskeligt sundt og indbringende for Danmark både med hensyn til arbejdspladser og med hensyn til valutastyrken.

Stubbjær Pedersen (CD):

Dette er så det tredje trin af den raket, som venstresocialisterne, folkesocialisterne

og socialdemokratiet, i øvrigt i skøn forening, har sendt imod alt, der skal gøre det muligt at skaffe risikovillig kapital til investering i erhvervslivet og dermed i arbejdspladser, investeringer, som der netop i øjeblikket er meget brug for. Det er en raket, der helt klart er fremprovokeret af den massive annoncekampagne, der kørte op til årsskiftet, og som ikke altid havde lige heldige overskrifter. Heldigvis er der ikke et socialistisk flertal her i tinget, så det bliver kun propagandaforslag. Var der et socialistisk flertal, tvivler jeg på, at socialdemokratiet var med i denne forening. Alligevel vil debatten her i dag nok give anledning til, at de folk, som udarbejder de annoncer, vi skal se til næste år, tænker sig om en ekstra gang.

Vi vil også afvise dette trin. CD går fortsat imod enhver utilsigtet brug også af denne lov. Det har vi jo nedsat et udvalg til at kigge på, og skulle det udvalg komme til det resultat, at der skal ændres her, så tager vi det op.

Aase Olesen (RV):

Da hr. Bernhard Baunsgaard er forhindret i at være til stede på grund af et vigtigt udvalgsmøde, skal jeg på det radikale venstres vegne meddele, at vi er modstandere af forslaget om at ophæve retten til at henlægge til investeringsfonds, og vi kan derfor ikke støtte forslaget.

Det, forslagsstillerne siger i bemærkningerne om, at man bør lette vilkårene for erhvervslivet, når der faktisk investeres i nye arbejdspladser, ikke når kapitalen lægges til side til bedre tider, mener vi i og for sig er begrundelse nok for ikke at støtte forslaget. Den begrundelse er så besynderlig, at den dømmer forslaget i sig selv. Også det radikale venstre er naturligvis interesseret i forenklinger af afskrivningsloven, og utilsigtede virkninger er vi altid parate til at være med til at udrydde, men vi ønsker ikke at slå om os i panik og ødelægge rimelige ordninger, fordi der dukker nogle misbrugsmuligheder op.

Jeg kan for egen regning ikke lade være med at tilføje, at når hr. Stavard for lidt siden sagde til hr. Gammelgaard, at han forstår, at omstillingen fra oppositionsparti til regeringsparti er vanskelig, så må jeg tilføje, at omstillingen fra regeringsparti til oppositi-

[Aase Olesen]

onsparti åbenbart ikke har været spor vanskelig for socialdemokratiet.

Lykketoft (S):

De sidste bemærkninger fra fru Aase Olesen og hr. Stubbkjær Pedersen giver mig anledning til at sige, at der ikke skal være nogen som helst tvivl om, at måtte der blive et flertal i det kommende folketing, eller havde der været et flertal i det hidtidige folketing, så havde en socialdemokratisk regering også fremsat og søgt at gennemføre forslag af denne karakter. Det fremgår også af, at vi på investeringsfondsområdet forsøgte sidste forår at lave væsentligt mere omfattende skærper end dem, vi kunne komme igennem med. Vi spillede ud med et forslag, som vi mente at det radikale venstre med rimelig sandsynlighed ville kunne medvirke til, altså alene en væsentlig forkortelse af den maksimale henlæggelsestid og en udsondring af en række erhverv, hvor, skal vi sige den utilsigtede udnyttelse eller misbrug var særlig udtalte.

Det var heller ikke muligt på dette mere beskedne plan – end ikke i sammenhæng med de væsentlige forbedringer, der var af afskrivningsloven – at komme igennem med de stramninger af investeringsfondsloven, som vi spillede ud med efter en nøgtern analyse af de politiske flertalsmuligheder. Her måtte det radikale venstre for at medvirke til det øvrige kræve, at vi ikke gik så langt, som vi dengang ønskede.

Så der er altså ikke noget som helst belæg for, fru Aase Olesen, at kritisere socialdemokratiet for at have haft en letfærdig omstilling fra regeringsparti til oppositionsparti – sådan måtte jeg forstå anklagen i det, der blev sagt senest. Dette er i fuldstændig overensstemmelse med, hvad socialdemokratiet ønskede, hvis vi havde haft magt, som vi havde agt.

Man kan sige, at de aktuelle leasingfiduser er udløsende for, at der kommer et forslag med præcis dette indhold på præcis dette tidspunkt i vores oppositionsperiode. Det er korrekt. Men det er også korrekt, når nogle har været inde på, om end i mere kritiske vendinger, at forslaget jo ikke kun tager fat på de ting, der har med leasingfiduser at gøre. Forslaget er udtryk for et ønske om en langt mere konsekvent omprioritering af de

skattemidler, man deler ud, væk fra rabat ved henlæggelse over til i højere grad at præmiere de investeringer, der rent faktisk foretages, på et tidspunkt, hvor der er et piskende behov for at få så mange investeringer som muligt.

Jeg er heller ikke i tvivl om, at meget store dele af erhvervslivet vil hilse denne omprioritering velkommen, i hvert fald den del af erhvervslivet, der har tænkt sig at investere. Sagen er nemlig også den, at de virksomheder, der er drevet i selskabsform, ikke har den store likviditetsmæssige fordel. De har faktisk ikke nogen likviditetsmæssig fordel umiddelbart, heller ikke i det lange løb, af at bruge investeringsfondsreglerne, og derfor ville de have interesse i at få en ordning, der var strømlinet, forenklet på nogle punkter og på andre punkter forbedret. Det kan også være svaret til fru Marianne Bentsen-Pedersen. Det er klart, at ikke alle de ting, vi foreslår, i sig selv er forenklinger. Nogle af dem er blot forbedringer af nogle muligheder for afskrivninger, specielt forskudsafskrivninger. Det tror jeg at man vil hilse velkommen.

Når vi ikke sidste forår kunne komme med alle de forslag, som er skitseret i bemærkningerne til dette lovforslag, på afskrivningslovens område, så er begrundelsen ganske enkel – der er nogle, der har undret sig over det – nemlig det provenumæssige. Regnskabet kunne ikke gå op, der var ikke muligheder for netto at lette beskatningen så kraftigt, som det ville være udtryk for. Men i den sammenhæng, der her er skitseret, ville det være provenumæssigt fuldt forsvarligt, og det ville antagelig give et vist overskud, fordi man jo ikke behøver at kompensere det investerende erhvervsliv for den del, som er ren fidus ved udnyttelsen af de nuværende regler – det er jeg enig med fru Marianne Bentsen-Pedersen i – men det ville i hvert fald være udtryk for en fornuftig omprioritering.

Jeg tror ikke på skatteministerens betragtninger om, at folk vil give sig til at statuskøbe i stort omfang, hvis man afskaffer investeringsfondsloven. Det hænger sammen med de betragtninger, jeg lige kom med, om selskabers i virkeligheden ret svage interesse i investeringsfondsreglerne, som de er nu. Det skal også ses i sammenhæng med, at en række af de virksomheder, der i dag ikke drives i selskabsform, men som kan have et indkomstudjævningsbehov, vil få alle mulighe-

[Lykketoft]

der for at vandre over i selskabsformen med det forslag, skatteministeren selv har fremsat om skattefri omdannelse. Der er sammenhæng i socialdemokratiets tankegang, vil jeg godt understrege. Hvis vi føjer til det forslag, vi har skitseret i beslutningsforslag nr. B 11 fra oktober 1982, en virksomhedsbeskatningsmulighed for landbrugserhvervet, som ikke har selskabsformen som en mulighed, ja, så er der faktisk heller ikke ud fra investeringsfondstilhængernes argumentation det store behov for at opretholde investeringsfundsreglerne.

Derfor kunne det være både en fornuftig forenkling og en omprioritering at vedtage den pakke, som er skitseret her i forslaget. Det er altså ikke udtryk for mangel på sammenhæng. Det er udtryk for en sammenhæng, som hr. Anders Poulsen og andre måske ikke helt har set, men som jeg håber at jeg hermed har forklaret.

Jeg skal erkende, at forslaget nr. 2 ikke er særlig aktuelt og relevant i sammenhængen her, men først har interesse, hvis man vil tage pakken og gennemføre også de punkter, vi har skitseret i bemærkningerne.

Med hensyn til hr. Gammelgaards lidt stereotype gentagelse i forhold til de foregående lovforslags behandling: hvorfor kom socialdemokratiet ikke med dette forslag, da socialdemokratiet var i regering? – mener jeg i og for sig, at jeg har svaret på det. Jeg kunne måske også svare på det på en anden måde, nemlig ved at spørge: når vi om et halvt år eller så ikke længere har firkloverregeringen, har vi så set alle de lovforslag, de enkelte partier i firkloverregeringen kunne forestille sig at fremsætte både som regering og som opposition? I modsat fald: hvorfor mon ikke, hr. Gammelgaard? Måske fordi også den regering, der er der nu, og som er en mindretalsregering, tager et vist hensyn til, hvad der mon er flertal for i folketinget, når den fremsætter forslag, og kun i enkelte, grove tilfælde kommer med rene paradeforslag, f.eks. på jordbeskatningens område.

Jeg tror egentlig ikke, at der er den store anledning til komme med flere bemærkninger. Jeg har selvfølgelig noteret mig, at der fra regeringspartierne side i hvert fald er interesse for den problemstilling, som er omhandlet i nr. 3 i forslaget, nemlig spørgsmålet om at lukke for den utilsigtede, spekulative udnyttelse af investeringsfondsmidler, og og-

så interesse for, om vi kan finde et fornuftigt hovederhvervskriterium.

Man har henvist til det udvalg, der er nedsat, og i den forbindelse vil jeg godt spørge skatteministeren – det er muligt, det er fremgået, men så har jeg overset det – hvornår vi får betragtningerne fra dette udvalg, som jo er blevet oraklet for alle regeringspartierne og det figenblad, man gemmer sig bag, når man ikke vil tage stilling til misbrug her i dag. Er der sat nogen tidsfrist for udvalgets arbejde? Har regeringen gjort sig nogen overvejelser om, hvornår man vil omsætte eventuelle konklusioner fra det udvalgsarbejde i forslag her i tinget?

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foigel):

Til det sidste spørgsmål, hr. Lykketoft rejste, vil jeg sige, at udvalget er et hurtigtarbejdende udvalg. Det har fået instruks om meget hurtigt at gennemføre sine undersøgelser. Medlemmerne af udvalget er alle sagkyndige på det område, man skal behandle, og har let adgang til faktiske undersøgelser og de faktiske tal. Jeg forventer, at udvalget vil komme med sin rapport umiddelbart efter sommerferien.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 104:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven og lov om beskatning af fortjeneste ved afståelse af fast ejendom. (Førstegangsoverdragelse af ejerlejligheder).

Af Rahbæk Møller (SF) m.fl.
(Fremsat 19/1 83).